

Marczinka Csaba

15 ÉV

Anyám halálának évfordulójára

tizenöt év adatott végső
haladékként, hogy felnőhess...
(volt is talán némi esélyed)
– de: GYEREK MARADTÁL VÉGKÉPP!

(habár: nehéz egy Oroszlánnak
épp a Vízöntő-korszakban!)

(ugyanakkor az a furcsa,
hogy Vízöntő-csajok legparábbak)

MINDENT ÁTITAT A NAGY PARA!

minden ellened fordul, amit
elkezdész vagy tartósan próbálsz...
– ítélkezni akarnak fölötted
arcoskodó senkik és para-macák!

(te pedig hiába válaszolsz korrekt
mosollyal, nekik ez „agresszivitás”)
az ŐSZINTE SZÓTÓL nagyon félnek,
így paráikat pofádra projektálják...

(céltábla lesz a burád, te magad
pedig kinevezett közellenség)

para-lányokkal és sznob fiúkkal
próbálsz megértetni, amit akarsz
(próbálsz valakivel zöldágra vergődni,
hisz zavar a süket csend magad körül)

néha vidékre menekülsz a zűrös
fővárosból, megértést és nyugalmat
keresve – vagy legalább ELLAZULÁST
valami nosztalgiabuliban!...

(este aztán mindig a kocsmában
kötsz ki pár haverral vagy magányosan)
(utolér itt is a magány és para,
hiába új társaság és táncház!)

(pedig próbáltál menekülni a
„nyugis idillbe” Balaton-felvidékre)

(vonzott valami varázs Káli-medence
és az ottani dombok s mezők fele)

(habár a megállóban aludtál sajna,
mert egyik hölgy sátra sem nyílt meg előtted)

Szerelmet keresel vagy inkább koldulsz:
valójában ábrándokat kergetsz
– hinnéd, hogy te vagy a „mester”, s megleled
majd utad végén a „Margaritád”!...

(lehet: ez az utolsó, reálisnak
látszó, használható elbeszéléсед?)

(ELKÉPZELT ÉLETTÉ válnak az emlékképek
– hátha ma vagy holnap az lesz „igazi”)

már lassan csak az álmaidban élsz...
– tán ez már ÁTJÁRÓ a Túlvilágra?
(szinte be kéne feküdnöd már anyád
mellé hamarosan a rideg kriptába!)

BETELIK AZ IDŐ, LEZÁRUL A CIKUS.
(jön-é még új korszak vagy csupán túlvilág?
immár csak a temetőbe lesz utad,
avagy lesz – haladékként – „lassú alkonyat”?)

© Döbrentey Dániel, Valencia